

Î N C H E I E R E

07 iunie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al
Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președintele completului, judecătorul: Maria Ghervas

Judecătorii: Oleg Sternioală, Iurie Bejenaru

examinând chestiunea admisibilității recursului declarat de Roșca Iurie,
în pricina civilă la cererea de chemare în judecată depusă de Întreprinderea de
Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V” împotriva lui Roșca Iurie cu
privire la încasarea sumei,

împotriva deciziei Curții de Apel Cahul din 13 decembrie 2016, prin care a fost
admis apelul declarat de Întreprinderea de Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică
„Manta-V”, fiind casată hotărârea Judecătoria Cahul din 23 februarie 2016,

c o n s t a t ă :

La data de 08 octombrie 2014 Întreprinderea de Stat „Întreprinderea Silvo-
Cinegetică „Manta-V” a depus cerere de chemare în judecată împotriva lui Roșca
Iurie cu privire la încasarea sumei de 49 100 lei cu titlu de prejudiciu material
cauzat întreprinderii prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

În motivarea acțiunii reclamantul a indicat că, Roșca Iurie a fost angajat la Î.S.
„Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V” prin ordinul nr. 67-c din 30 iunie
2000 în calitate de pădurar de vânătoare. Ulterior conform ordinului nr.16a-p din 23
martie 2005, Roșca Iurie a fost transferat în funcția de pădurar, cu răspundere
materială integrală, conform contractului de răspundere materială integrală din 14
ianuarie 2004.

În rezultatul reviziei inopinate, efectuate la 15 ianuarie 2014 în baza ordinului
nr. 3-p din 15 ianuarie 2014 „Cu privire la efectuarea reviziei inopinate” au fost
constatate lipsuri de bunuri materiale aflate în gestiune la persoana cu funcție de
răspundere Roșca Iurie, și anume lemn foc, specii moi (salcie) în volum de 502,7
m/st. în sumă de 125 675 lei. Prin ordinul nr.7-p din 20 ianuarie 2014 au fost
aprobate rezultatei privire la inventariere și calculele efectuate în baza listei de
inventariere.

Prin ordinul nr.7-p din 20 ianuarie 2014 lui Roșca Iurie i-a fost acordat un
termen de 3 zile de a achita benevol prejudiciul material cauzat, însă acesta nu a
achitat. Totodată, la cererea lui Roșca Iurie, la data de 05 februarie 2014 a fost
efectuată revizia repetată în urma căreia s-a constatat lipsă de masă lemnoasă în
volum de 196,4 m/st., în valoare de 49100 (patruzeci și nouă mii una sută) lei.

Potrivit ordinului nr. 13-P din 04 februarie 2014 „Cu privire la rezultatele
inventarierii repetate” și a procesului-verbal cu privire la rezultatele inventarierii au
fost luate la evidență creanțele pe termen scurt privind recuperarea prejudiciului

material depistate în urma inventarierii.

Prin hotărârea Judecătorei Cahul din 23 februarie 2016, cererea de chemare în judecată înaintată de Întreprinderea de Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V” ” împotriva lui Roșca Iurie cu privire la încasarea sumei, a fost respinsă ca fiind neîntemeiată.

La data de 02 martie 2016 reclamantul Întreprinderea de Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V” a depus apel nemotivat prin care a solicitat casarea integrală a hotărârii Judecătorei Cahul din 23 februarie 2016, iar la 04 iulie 2016 a depus apel motivat împotriva hotărârii sus enunțate, solicitând casarea acesteia, cu emiterea unei noi hotărâri de admitere integrală a acțiunii.

Prin decizia Curții de Apel Cahul din 13 decembrie 2016 s-a admis apelul declarat de reprezentantul Întreprinderea de Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V”, Cristina Colțeniuc.

S-a casat integral hotărârea Judecătorei Cahul din 23 februarie 2016 și s-a emis o nouă hotărâre, după cum urmează:

S-a admis acțiunea reclamantului Întreprinderea de Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V”.

S-a încasat de la Roșca Iurie în beneficiul Întreprinderii de Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V” ” suma de 49100 (patruzeci și nouă mii una sută) lei cu titlu de prejudiciu cauzat întreprinderii prin îndeplinirea necorespunzătoare a obligațiilor de serviciu.

La adoptarea soluției instanța de apel a invocat că, potrivit art. 327, alin.(1) Codul muncii, obligația de reparare a prejudiciului în baza relațiilor de muncă poate să survină dacă uneia dintre părțile contractante i-au fost cauzate prejudiciile respective.

La caz, potrivit listei de inventariere din 05 februarie 2014 (f.d. 18) și procesului-verbal cu privire la efectuarea inventarierii repetate s-a constatat că, la depozitul aflat în gestiune pădurarului Roșca Iurie au fost depistate neajunsuri de masă lemnoasă în cantitate de 196,4 m/st în valoare totală de 49100 lei. La caz, Roșca Iurie a refuzat să facă declarații referitor la masa lemnoasă care nu a fost depistată la depozit, (f.d. 20)

Instanța de apel a invocat că din materialele pricinii se demonstrează că Roșca Iurie este persoana responsabilă de bunurile care se aflau la locul de muncă, atât în baza contractului de răspundere materială, așa cum respectiva faptă a avut loc în cadrul relațiilor de muncă și în exercițiul funcțiunii, devin aplicabile și dispozițiile privind răspunderea materială prevăzută de Codul muncii.

Potrivit art. 337 alin. (1) Codul muncii, „răspunderea materială deplină a salariatului constă în obligația lui de a repara integral prejudiciul material cauzat”.

Potrivit art. 341 alin (1) Codul muncii, „mărimea prejudiciului material cauzat angajatorului se determină conform pierderilor reale, calculate în baza datelor de evidență contabilă”.

Astfel, indică instanța de apel că, neajunsurile depistate au fost calculate ținând cont de datele contabile, iar intimatul nu a contestat calculele efectuate, în mod tacit le-a acceptat.

Din analiza prevederilor Codului muncii instanța de apel a menționat că, prejudiciul urmează a fi reparat de către salariat, la caz de către Roșca Iurie,

deoarece prejudiciul a fost cauzat în cadrul îndeplinirii obligațiilor de serviciu.

Potrivit art. 354, alin. (1) lit. d) Codul muncii, „se consideră litigii individuale de muncă divergențele dintre salariat și angajator privind: plata despăgubirilor în cazul neîndeplinirii sau îndeplinirii necorespunzătoare a obligațiilor de către una din părțile contractului individual de muncă”.

Totodată, instanța de apel a considerat că, prima instanță eronat a ajuns la concluzia că, contractul de răspundere materială integrată din 14 ianuarie 2004 nu corespunde Hotărârii de Guvern nr. 449 din 29 aprilie 2004. Însăși contractul dat indică direct că, este valabil pentru întreaga perioadă de activitate din funcția de vânător profesionist și din 23 martie 2005 în funcția de pădurar. Or, legalitatea contractului de răspundere materială din 14 ianuarie 2004 nu a fost contestată.

La 30 martie 2017 Roșca Iurie a depus recurs împotriva deciziei instanței de apel, solicitând admiterea lui, casarea deciziei instanței de apel și menținerea hotărârii instanței de fond.

În motivarea recursului s-a invocat că instanța de apel urma să țină cont de elementele răspunderii materiale ale salariatului față de angajator la examinarea acestui litigiu privind recuperarea prejudiciului cauzat de acesta și anume, prejudiciul trebuie să fie un rezultat al faptei ilicite săvârșite de salariat, existența vinovăției salariatului în cauzarea prejudiciului.

Indică recurentul că, potrivit prevederilor contractului de răspundere materială integrată din 14.01.2004, pîrîtul Roșca Iurie- angajat în funcție de vînător, poartă răspundere materială integrată și pentru funcția de pădurar în care este transferat începînd cu data de 23.03.2005, or, Întreprinderea de Stat „Întreprinderea Silvo-Cinegetică „Manta-V” la momentul semnării contractului de răspundere materială integrată, 14.01.2004, nu avea de unde să știe că la data de 23.03.2005 pîrîtul Roșca Iurie va fi transferat în funcția de pădurar. Raportînd la norma de drept aceste temeuri pot constitui motive privind declararea nulității absolute a contractului de răspundere materială din 14.01.2004, or în lipsa acestuia, nu poate fi imputată răspunderea materială deplină.

Examinînd temeurile recursului declarat de Roșca Iurie, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temeuri de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Roșca Iurie, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Roșca Iurie.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție,

d i s p u n e:

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Roșca Iurie împotriva deciziei
Curții de Apel Cahul din 13 decembrie 2016.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Maria Ghervas

Judecătorii

Oleg Sternioală

Iurie Bejenaru